

Για τα κέρδη των αφεντικών δολοφονείται η τάξη μας.

Την Παρασκευή 8 Μάρτη στο Βόλο, ο 33χρονος ντελιβεράς Γιώργος Βαμβάκος, πέφτει βαριά τραυματισμένος στην ασφαλτο, στην διαδρομή για την γρήγορη παράδοση μιας παραγγελίας. Πάλεψε με τον θάνατο νοσηλευόμενος στην ΜΕΘ του νοσοκομείου Βόλου, αλλά δυστυχώς δεν κατάφερε να τον νικήσει... Δεν ήταν η πρώτη και σίγουρα δεν θα είναι η τελευταία εργατική δολοφονία της χρονιάς. Οι θάνατοι από εργατικά «ατυχήματα» γίνονται όλο και πιο συχνοί. Η περιβόητη «εθνική ανάπτυξη» που νυχθημερόν προπαγανδίζουν από τα μμε οι εκπρόσωποι κράτους και κεφαλαίου, απαιτεί θυσίες, απαιτεί ακόμα και τις ίδιες τις ζωές μας. Απαιτεί να δουλεύουμε το πολύ για 3 και 4 ευρώ την ώρα, συνήθως ανασφάλιστοι/ες, η με μερική ασφάλιση (4ωρα), να περιμένουμε να πληρωθούμε όποτε το αποφασίσει η εργοδοσία, να τρέχουμε σαν κολα-

σμένοι/ες κάνοντας απλήρωτες υπερωρίες, για να μαζέψουμε όσο πιο πολύ κέρδος γίνεται για τα αφεντικά μας. Μέσα σε συνθήκες αυξημένης ανεργίας και ηγεμονίας της μαύρης-αδήλωτης εργασίας, η εργατική μας δύναμη συνεχώς υποτιμάται. Οι μισθοί και τα μεροκάματα πέφτουν, τα αφεντικά γίνονται όλο και πιο αδίστακτα στο κυνήγι του κέρδους.

Ειδικά στον κλάδο των delivery οι συνθήκες εργασίας πλέον είναι συνθήκες ρωμαϊκής αρένας : αγώνας μέχρι θανάτου για επιβίωση. Ελάχιστες πλέον είναι οι επιχειρήσεις με δικό τους εξοπλισμό (μηχανάκι, κράνος, αδιάβροχο κλπ). Στις δεκάδες αγγελίες οι υποψήφιοι για πρόσληψη απαιτείται να διαθέτουν το δικό τους παπί ή μηχανή, να πληρώνουν από την τσέπη τους την συντήρησή του (καύσιμα, service, λάστιχα κλπ) να έχουν τα δικά τους μέσα προστασίας (κράνος κλπ). Για 3 και 4 το πολύ ευρώ την ώρα, συνήθως part-time, οι οδηγοί που παραδίδουν μαζικά τις παραγγελίες δουλεύουν μέσα σε μια συνεχή ένταση να προλάβουν. Να προλάβουν να παραδώσουν τις παραγγελίες, για να μην πάρει τηλέφωνο ο πελάτης και διαμαρτυρηθεί. Γιατί τότε η συνέχεια είναι λίγο-πολύ γνωστή. Τα αφεντικά θα φωνάζουν και θα ασκούν ακόμα μεγαλύτερη πίεση και στο τέλος μπορεί να τους δείξουν και την πόρτα εξόδου. Κι έτσι θα χαθεί ακόμα και αυτό το εισόδημα της πείνας. Δεκάδες περιμένουν στην ουρά για την ίδια θέση... Καθημερινός αγώνας ζωής και θανάτου για να βγάλουν τα έξοδα επιβίωσης και τα έξοδα του δικύκλου. Κι όταν η τύχη τους γυρίσει την πλάτη, όταν πέσουν και τραυματιστούν ή ακόμα χειρότερα αφήσουν τη ζωή τους στην ασφαλτο, τα αφεντικά θα συνεχίσουν στον επόμενο, στον επόμενο, στον επόμενο... Η εντατικοποίηση της εργασίας περνάει πάνω από τις ζωές, η επιδίωξη των αφεντικών για αύξηση των κερδών τους, δεν συγκινείται από τον θάνατο.

Αυτό το ζωντανό χρηματιστήριο καθημερινής υποτίμησης της εργασίας, αυτό το χρηματιστήριο θανάτου ζεί και βασιλεύει μέσα στην γενικευμένη σιωπή των εργαζόμενων, μπροστά στο φόβο της ανεργίας. Είναι ένας συνεχής εκβιασμός από τα αφεντικά, μεγάλα και μικρά. Όποιο κεφάλι σηκώνεται να αντιδράσει σ' αυτή την μαφιόζικη συνθήκη δέχεται την επίθεση της εργοδοσίας. Η συλλογικοποίηση των αντιστάσεων στους χώρους δουλειάς γίνεται καθημερινά όλο και πιο δύσκολη. Το κλίμα ανταγωνισμού και συνεχούς εκφοβισμού που έχουν επιβάλλει τα αφεντικά απλώνεται ολοένα και

περισσότερο. Και μαζί αυξάνονται συνεχώς οι θάνατοι, οι εργατικές δολοφονίες. Μαζί αυξάνεται και η ταξική μας υποτίμηση. Το κράτος παριστάνει τον αμερόληπτο παρατηρητή και κριτή, αλλά επι της ουσίας βάζει πλάτη στην εργοδοσία. Οι έλεγχοι γίνονται στη συντριπτική τους πλειοψηφία για τα μάτια του κόσμου και σε ώρες που βολεύουν τα αφεντικά, συνήθως όταν δεν έχει δουλειά. Εργαζόμενοι/ες «εξαφανίζονται» προκαταβολικά τις ώρες που είναι να περάσει το υγιεινομικό, η επιθεώρηση εργασίας κλπ. Ένα στημένο θέατρο σκιών, όπου οι κρατικές υπηρεσίες παριστάνουν ότι ελέγχουν και τα αφεντικά φοράνε το καλύτερό τους χαμόγελο ως «ελεγχόμενα». Και συνήθως κάτω από το τραπέζι αυτού του show γίνονται οι πραγματικές συναλλαγές...

Κράτος και αφεντικά (μεγάλα και μικρά) επιδιώκουν συνεχώς να μας σπάσουν σε μονάδες, να μας πείσουν ότι πρέπει να δουλεύουμε χωρίς να βγάζουμε άχνα, ότι πρέπει να ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας για να κερδίσουμε ένα κομμάτι ψωμί. Αποδεχόμενοι/ες αυτή την συνθήκη όχι μόνο δεν έχουμε να κερδίσουμε κάτι, αλλά ουσιαστικά έχουμε μόνο να χάσουμε. Αυτό το αποδεικνύει η συνεχής πτώση των μεροκάματων, τα όλο και λιγότερα ένσημα που κολλιούνται (αν κολλιούνται...), οι όλο και περισσότερες απλήρωτες υπερωρίες και η καθιέρωση των ατομικών συμβάσεων εργασίας.

Τα αφεντικά, μεγάλα και μικρά, είναι αχόρταγα. Όσο μειώνεται σταδιακά η κατανάλωση, τόσο περισσότερο παλεύουν μανιασμένα για να περιφρουρήσουν και να αυξήσουν τα κέρδη τους. Κι αυτό θα εξακολουθήσουν να το κάνουν, χωρίς να υπολογίζουν τις ζωές μας. Για τα αφεντικά δεν είμαστε τίποτε περισσότερο από αναλώσιμες μηχανές παραγωγής κέρδους, όσα παραμύθια κι αν μας λένε, όσο κι αν καμώνονται θεατρinίστικα πως νοιάζονται για μάς.

Και τι να κάνουμε λοιπόν μέσα σ' αυτόν τον εργασιακό ζόφο ;

Στους χώρους δουλειάς δεν είμαστε «ήρωες/ίδες» της επιχείρησης, είμαστε εργαζόμενοι/ες με δικαιώματα. Οι συνάδελφοι και οι συναδέλφισσες που λιώνουν από τη δουλειά δίπλα μας, δεν είναι ανταγωνιστές και ανταγωνιστριές μας. Η μοίρα μας είναι κοινή, δουλεύουμε για ένα μεροκάματο και για να βγάλουν κέρδος τα αφεντικά. Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία επιδιώκουμε την συλλογικοποίηση των αντιστάσεών μας, σπάμε την σιωπή, αγωνιζόμαστε καθημερινά βήμα-βήμα χτίζοντας σχέσεις αλληλεγγύης και εμπιστοσύνης μεταξύ μας, απέναντι στα αφεντικά. Δεν ανταγωνιζόμαστε μεταξύ μας, στηρίζουμε αλληλέγγυα ο ένας την άλλη, απομονώνοντας τα τσιράκια της εργοδοσίας και διεκδικώντας συλλογικά, χωρίς αρχηγούς και χωρίς ανάθεση. Δεν περιμένουμε κανέναν άλλον να παλέψει αντι για μας, κανένα «Ζορό» να τιμωρήσει και να συνετίσει τα αφεντικά, διεκδικώντας καλύτερες συνθήκες δουλειάς και μεγαλύτερα μεροκάματα. Δεν εναποθέτουμε τη ζωή μας στα χέρια κανενός αυτόκλητου «σωτήρα». Μόνο εμείς οι ίδιοι/ες μπορούμε συλλογικά και οργανωμένα να παλέψουμε για τα δικά μας ταξικά συμφέροντα.

Μόνη μας ελπίδα είναι η οργάνωση και ο συλλογικός αγώνας στους χώρους δουλειάς.

ΤΙΠΟΤΑ ΔΕΝ ΚΕΡΔΗΘΗΚΕ ΜΕ ΜΙΑ ΑΠΛΩΜΕΝΗ ΠΑΛΑΜΗ

ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΝΑ ΚΕΡΔΗΘΟΥΝ ΜΕ ΜΙΑ ΥΨΩΜΕΝΗ ΓΡΟΘΙΑ

Βόλος, 17 Μάρτη 2019
Αναρχική Συλλογικότητα m(A)nifesto
<https://manifesto-volos.espivblogs.net>